

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 261/2016
22.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. В.М., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. увези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.М., адв. С.М., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 870/12 од 24.09.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1336/15 од 17.12.2015. године, у седници већа одржаној 22.03.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. В.М., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 870/12 од 24.09.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1336/15 од 17.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 870/12 од 24.09.2015. године оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени и то: окр. В.М. на казну затвора у трајању од три године и шест месеци а окр. Н.М. на казну затвора у трајању од две године.

Одлучујући о жалби Вишег јавног тужиоца у Београду и бранилаца окривљених, Апелациони суд у Београду је пресудом Кж1 1336/15 од 17.12.2015. године одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених првостепенних пресуда бранилац окр. В.М., адв. С.М., поднео је захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, обе пресуде укине и предмет врати Вишем суду у Београду на поновни поступак и одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцини навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да се првостепена и другостепена пресуда заснивају на доказу на коме се судска одлука не може заснивати, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП. Према наводима захтева обе пресуде заснивају се на записнику о препознавању окр. В.М., сачињеном у службеним просторијама ПУ за Град Београд, УКП треће одељење од 27.04.2011. године, када је окр. Н.М. вршио препознавање окр. В.М., иако такву доказну радњу Законик о кривичном поступку важећи у време препознавања није предвиђао, а на том записнику није садржана поука о правима и обавезама окр. Н.М. у смислу одредаба ЗКП, што записник чини правно мањкавим због чега је морао бити издвојен из списка.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је окр. Н.М. пре препознавања окр. В.М., као лица, од кога је набављао хероин, дана 27.04.2011. године био саслушан у својству осумњиченог у складу са одредбом члана 226. став 9. Законика о кривичном поступку важећег у време предузимања те радње, да је био поучен о свим правима у поступку, да је обавио поверљив разговор са браниоцем, адв. С.Б., а са својим правима у поступку био је упознат и претходног дана, 26.04.2011. године, када се бранио ћутањем. Приликом саслушања у својству осумњиченог дана 27.04.2011. године окр. Н.М. је изнео своју одбрану у којој је, између осталог указао на лице од кога је набављао хероин, описао детаље везане за њихове договоре, количине и начин преузимања хероина ... дајући, при томе и физички опис лица, а тада је изјавио и да је спреман да изврши препознавање лица од кога је набављао и за кога је продавао хероин.

Тачно је да у Законик о кривичном поступку важећем у време предузимања наведене истражне радње није било предвиђено препознавање окривљеног од стране другог окривљеног, међутим, то не умањује доказну снагу те процесне радње, коју првостепени и другостепени суд правилно третирају као саставни део одбране окривљеног. Право сваког окривљеног је да се брани на начин који сматра најбољим за себе, посебно када се има у виду одредба члана 246. став 5. ЗКП, која прописује да се може ослободити од казне учинилац кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ који је открио од кога набавља опојну дрогу, те у том смислу, не постоји ниједна законска препрека да окривљени у својој одбрани добровољно укаже на другог саизвршиоца и да га евентуално и

препозна. Осим тога, препознавање окр. В.М. од стране окр. Н.М. није једини доказ на коме је засновано чињенично стање, јер је признање окр. Н.М. из предистражног поступка потврђено и другим доказима изведеним на главном претресу и то потврдама о привремено одузетим предметима од 26.04.2011. године, налазом и мишљењем НКТЦ бр. 234-2-16841/11 од 27.04.2011. године и налазом и мишљењем ДНК центра за генетику од 16.06.2011. године, као и исказима саслушаних сведока. Иначе, првостепени суд се посебно бавио оценом записника о саслушању окр. Н.М. од 27.04.2011. године и обављеног препознавања и о томе дао врло јасне и уверљиве разлоге.

Према томе, по налажењу Врховног касационог суда, препознавање које је обавио окр. Н.М. не може се сматрати недозвољеним доказом, па су неосновани наводи захтева о постојању битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП. Осим тога, на наведену битну повреду одредаба кривичног поступка одбрана окр. Н.М. указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде на страни 7, у последњем ставу и на странама 8 и 9 дао довољне и јасне разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Осталим наводима захтева бранилац окр. В.М. указује на начин лишења слободе овог окривљеног и задржавање у полицијској управи односно на повреду одредаба Законика о кривичном поступку, везане за поступање полиције у преткривичном поступку, које не опредељује конкретно. Међутим, повреда одредаба Законика о кривичном поступку везане за поступање полиције у преткривичном поступку, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, захтев за заштиту законитости браниоца окр. В.М. оценио неоснованим и на основу одредбе члана 491.ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић, с.р.